

Beállni időbe

Szinte szúr gyomrom a gondolattól: mit lehet és meddig. Ha nem így szöknének napjaim. Nem a feloldott ragaszkodás. Nem a viszonyrendszerek imafegyelme, vagy sokkal inkább a hétköznapi, szürkekabát dolgok. Még hányszor tömöm a beleimet, a tudómet tele. Hányszor járok nap alatt vizelni. Felforr-e a víz idejében, kell-e majd kora ősszel már tüzelni. Szép ez, mint a vonítás, kutya-futtában, valaha volt, a farkasé. De szűk is, akár egy szoba, ahová a bútorokat behurcolták és nem raktak volna rendet. A tartozást pedig feléli, hogy villanykapcsoló után matatok, mert gyertyát viszont gyujtanom kellett. Most fagyuszagu csend van. Mégis kinek tartozom ezzel.

Hajlék egy partra

Minden szándékban
mintha csak az aljasság volna,
továbbképelem. Miért örök a
föltevés, hogy elromlik majd
az utcavégi akác, a hajszárító
zsinege idebenn megszakad,
anyámat kórházba viszik, mert
megfájdul a keze, a lába el-
gémberedik, meghalni viszik.
És a nők, akikbe annyi szépet,
jót beleláltam, miért rohannak
azzal a hirtelenséggel tova?
Mi meg már ilyen szavakat sem
használhatunk, mert giccses.
Pedig nem a nyelven múltott,
vagy ha mégis, csöndben szerettem
igazán lenni. Ezt mára neked már
elárulhatom. Megint olyan különös,
mintha a vádlóbeszédből szakítanék
ki egy szeletet. Sosem akartalak
elárulni. Csak a csöndben még
az a marék szeretet. Annyit, és akkor
adni is, vissza pedig csak *(már tudod)*.

Számozottak, Békésből Chinoimba

I.

Ezt a szobát emlékeztetőül
ragasztod a falra. Amit utoljára
csak lehet: felajánlod
szolgáltatásait.

*

II.

Meghitt asztalon abrosz, tengeren-
túli zene, piszkavas a látvány-
kandallóhoz épített nyugalom:
ezen dolgozol, értelmét hámoznád
az emelkedő súlynak.

*

III.

Mire vártunk a templom előtt:
most egy félsóhajjal bárki
másképp is dönthetne róla.
Aki benn majd ministrál, az például
karjait is odavesztené érte. Hagyná meg-
történni, amíg Ura talán elnézni sem
röstell, egész távoli mélybe, vagy csupán
egyetlen székkal, karfával arrább:
igazából emberfölötti lendület attól –
ami széltében-hosszában
hajtja.

*

IV.

Méltatlan hozzád bármilyen
álcázott a lépés.

*

V.

Fertályóra leforgása alatt
aztán az idő hűvösbe fordul,
idegenséggel mérve vad és vissza-
maradott: de a táj körül hamar
eligazítást tartanak.

A páratlan oldali fákön indián-

jelek arborétum nyomait őrzik.
Az épülő város arculatába
persze már ez sem fog férni.

*

VI.

Nyilas szarháziak a liget felé eső
parkban: ide egykor vakációzni
jártunk. Nem kíméltelek aztán:
a könyörtelenebbik felem. Most
már óvatosan, utálattal kérdem
és magamtól: lábam vajon egyenes
gerinccel törlöm-e hazafelé a fűbe
vagy otthon is kitagadtak.

*

VII.

Felelősségem itt is, ott is marad,
ha megbukom – a világ
két pontján: azonos szinte –
de folyton csak *hozzád* viszonyítva.

*

VIII.

Ami mentene, az magát
menti vissza, mert alakulni,
mozdulni tapodtat sem képes.

IX.

Alkuszik *a végre*.